

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph.D ve věci

žalobce: **S. E.**
st. příslušnost: X
t. č. pobytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2020, č. j. OAM-722/ZA-ZA11-ZA17-R2-2017,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2020, č. j. OAM-722/ZA-ZA11-ZA17-R2-2017 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Předmětem sporu je otázka, zda žalovaný řádně posoudil obavu žalobce coby příslušníka kurdského etnika z nástupu na základní vojenskou službu dle žalobce spojenou s účastí na bojích proti kurdským povstalcům na jihovýchodě země.

II. Napadené rozhodnutí a průběh dosavadního řízení

2. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu v září 2019. Za primární důvod žádosti označil odmítnutí podstoupit povinnou základní vojenskou službu v Turecku, když by jako etnický Kurd byl v armádě nucen bojovat proti Kurdům na východě země. V letech 2014 až 2016 studoval na vysoké škole a díky tomu měl odklad nástupu na vojnu. Nyní by však musel nastoupit, což odmítá. Myslí si, že všechny Kurdy posílají bojovat k východní hranici se Sýrií. Navíc aktuálně by v zemi původu byl považován za vlastizrádce, neboť emigroval, což by mohlo také znamenat, že bude poslán do nejtěžších bojů na východě země.
3. Kromě toho se žalobce setkal ve svém životě s mnoha těžkostmi kvůli své kurdské národnosti. Pokoušel se žít na různých místech Turecka, ale pokaždé se setkával s odporem a nenávisť. Zejména si nemohl najít zaměstnání. Jako dítě zažil vojenskou prohlídku domu, kdy k nim vtrhli vojáci a prohledali dům.
4. Žalovaný o žádosti žalobce rozhodoval již podruhé. Poprvé rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany rozhodnutím ze dne 22. 6. 2018, č. j. OAM-722/ZA-ZA11-ZA17-2017. Toto rozhodnutí poté zrušil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 3. 2020, č. j. 34 Az 8/2018-34. Krajský soud vyčetl žalovanému, že ohledně obavy žalobce z nastoupení na vojenskou službu v kontextu jeho kurdského etnika dostatečně nezjistil skutkový stav, nepřihlédl ke všem rozhodným skutečnostem a nepřezkoumatelně zdůvodnil neudělení mezinárodní ochrany žalobci. Hodnocení žalovaného bylo podle krajského soudu paušalizující a nedostatečně reflektovalo individuální okolnosti případu žalobce.
5. Poté žalovaný na základě nově shromážděných informací o zemi původu napadeným rozhodnutím znovu rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. K obavě žalobce z toho, že by se musel účastnit bojů proti Kurdům na jihovýchodě země, žalovaný s odkazem na zprávu nizozemského Ministerstva zahraničních věcí uvedl, že do těchto oblastí jsou posíláni pouze profesionální vojáci, nikoliv nezkušení branci. Žalobci proto nasazení přímo v ozbrojeném konfliktu nehrozí. Z ničeho také neplyne, že by výkon vojenské služby v Turecku byl diskriminační. Vyhýbání se vojenské službě je trestným činem. Nejčastěji se za něj ale ukládá peněžitý trest. Odnětí svobody je ukládáno pouze v extrémních případech, jako je např. sebezmrzačení s cílem vyhnout se vojenské službě. Žalobce by tedy zřejmě dostal pouze pokutu za nerespektování povolávacího rozkazu. Samotná povinnost nastoupit na vojenskou službu však není pronásledováním.
6. Pronásledováním není ani nemožnost žalobce najít si práci. Žalovaný uznal, že dochází ke znevýhodňování Kurdů na pracovním trhu. Zpochybnil však, že by důvodem neúspěchu žalobce při hledání zaměstnání byla právě jeho kurdská národnost. Žalobce je

mladý muž, bez zkušeností, krátce po skončení vysoké školy. Je proto přirozené, že mohl mít s nalezením zaměstnání problém. Nakonec je přesto našel, byť ne v odboru, který vystudoval.

7. Žalovaný neshledal v případě žalobce ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany. Podmínky výkonu vojenské služby ani tresty za vyhýbání se jejího nástupu nejsou takového charakteru, že by představovaly špatné zacházení. Vážná újma v souvislosti s ozbrojeným konfliktem žalobci také nehrozí. K ojedinělým bezpečnostním incidentům dochází pouze na pomezí syrsko-tureckých hranic. Žalobce však žil nedaleko Istanbulu.

III. Obsah žaloby

8. Žalobce namítá, že žalovaný dostatečně nenapravil pochybení, které mu vyčítal krajský soud ve zrušujícím rozsudku. Žalobce se obává návratu do Turecka proto, že by buď musel v rámci výkonu základní vojenské služby bojovat proti Kurdům anebo by čelil trestu za nenastoupení vojenské služby v podobě odnětí svobody, kde by mohl být vystaven špatnému zacházení. Argumentace žalovaného se zakládá na obecných skutečnostech a domněnkách a nesvědčí o dostatečném zjištění skutkového stavu.
9. Žalobce odkazuje na informace o zemi původu, podle kterých se kurdští vojáci mohou dostávat do situací, kdy budou zapojeni do bojů proti skupinám Kurdské strany pracujících (PKK). Turecká armáda má dle těchto informací tendence nasazovat vojáky kurdského původu do bojů. Argumentace žalovaného, že branná povinnost je legitimní občankou povinností, proto neobstojí. Turecký právní řád neuznává institut výhrady svědomí v souvislosti s odepřením základní vojenské služby, což např. vedlo k tomu, že Evropský soud pro lidská práva shledal ve věci *Savda proti Turecku* (stížnost č. 42730/05, rozsudek ze dne 12. 6. 2012) a ve věci *Enver Aydemir proti Turecku* (stížnost č. 26012/11, rozsudek ze dne 7. 6. 2016) porušení čl. 3 (zákaz ponižujícího zacházení), čl. 9 (právo na svobodu myšlení, svědomí a náboženského vyznání) a čl. 6 odst. 1 (právo na spravedlivý proces z důvodu nedostatečné nezávislosti a nestrannosti vojenského soudu).
10. Odpírání branné povinnosti je trestným činem, za který turecký trestní zákon stanoví v čl. 67 odst. 1 trest odnětí svobody až na 5 let. Žalobce se navíc dopustil nenastoupení vojenské služby během nouzového stavu, který v Turecku platil od 20. 6. 2016 do 18. 7. 2018. Závěr žalovaného, že by žalobci hrozila maximálně pokuta, je proto nepodložený. Trestní stíhání za nenastoupení povinné vojenské služby přitom může být azylově relevantní, zejména pokud by odepření výkonu vojenské služby spočívalo v odmítnutí zúčastnit se bojových operací porušujících mezinárodní právo, případně pokud by hrozící trest představoval porušení lidských práv. Žalobce se obává, že by v případě uložení trestu odnětí svobody mohl čelit špatnému zacházení. Odkazuje na zprávu Zvláštního zpravodaje pro otázky mučení a jiného krutého, nelidského a ponižujícího zacházení, který v roce 2017 obdržel několik stížností týkajících se mučení a jiného špatného zacházení osob spojených s kurdským pokusem o převrat. Vyskytují se také zprávy o mučení v detenčních zařízeních na jihovýchodě země, k čemuž žalobce odkázal na zprávu výboru OSN k Turecku z července 2016.
11. Také během výkonu vojenské služby dochází k nedůstojnému a ponižujícímu zacházení. Branci si stěžují na bití, urážky, vynucování nadměrné fyzické aktivity, nedostatek spánku či šikanózní jednání. Došlo k několika sebevraždám. Nevykonání vojenské služby pak

žalobci může stěžovat přístup na trh práce. Zaměstnavatelé totiž často požadují splnění vojenské služby.

12. Neudělením mezinárodní ochrany žalobci by došlo k porušení jeho práv zaručených článkem 3 a článkem 9 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Proto mu měl být udělen azyl nebo minimálně doplňková ochrana.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

13. Žalovaný s námitkami žalobce nesouhlasil. Ve svém vyjádření znovu zopakoval důvody, pro které žalobci neudělil mezinárodní ochranu. Zejména poukázal na to, že nepříjemnosti, které mohou Kurdové v Turecku zažívat, dle shromážděných informací nedosahují úrovně pronásledování. Žalobci v případě nastoupení na základní vojenskou službu nehrozí, že bude muset bojovat na východě země. Občané Turecka jsou k základní vojenské službě povoláváni bez rozdílů. Podmínky jejího výkonu ani tresty za vyhýbání se této službě nejsou nelidské. Jedná se o legitimní občanskou povinnost uznanou i mezinárodními smlouvami. Snaha vyhnout se nástupu vojenské služby proto v případě žalobce není azylově relevantní.
14. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou. Trest odnětí svobody, který žalobci hrozí za nenastoupení vojenské služby, je podle něj nepřiměřený a zakládá pronásledování. Obavu žalobce nelze snižovat tvrzením, že splnění základní vojenské služby je legitimní občanskou povinností. Žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 10. 2019, č. j. 43 Az 27/2018-51, který v případě kurdského žadatele konstatoval, že „nelze vyloučit, že by v případě žalobce mohlo být odmítnutí výkonu vojenské služby v turecké armádě považováno za legitimní, a to s ohledem na její současné působení ať už v jihovýchodním Turecku, anebo v severní Sýrii. Hrozba postihu za takové odmítnutí by tak mohla založit odůvodněnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu.“ Turecko dle žalobce nelze vykreslit jako bezproblémový demokratický stát. Naopak, dochází tam k diskriminaci Kurdů. Žalovaný se však věnuje pouze obecným otázkám, jako je participace Kurdů na výkonu státní moci. Ty ale nejsou relevantní pro případ žalobce. I podmínky výkonu vojenské služby žalovaný popisuje pouze obecně, aniž by se zaměřil na postavení kurdských branců. Přiměřenost trestu za nenastoupení vojenské služby se žalovaný dostatečně nezabýval.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu. O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 s. ř. s.).
16. Žaloba není důvodná.
17. Důvodem, pro který žalobce žádá o mezinárodní ochranu, je neochota vykonat základní vojenskou službu. Je totiž přesvědčen o tom, že by jako Kurd v rámci ní musel bojovat na jihovýchodě země proti kurdským bojovníkům. Otázkou jde, zda tato skutečnost může být relevantní pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany a zda ji žalovaný řádně posoudil.

18. Je pravdou, že odmítání povinné vojenské služby není samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Ani tehdy, pokud by se výkon vojenské služby pojil s rizikem účasti na bojových akcích. Z tohoto obecného pravidla však existuje řada výjimek. Neochota žadatele o mezinárodní ochranu splnit svou brannou povinnost může mít z pohledu zákona o azylu relevanci například tehdy, pokud odmítnutí vojenské služby odůvodňuje reálně projevené politické nebo náboženské přesvědčení (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49, a ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44).
19. Zároveň nelze přehlížet čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice č. 2011/95/EU („kvalifikační směrnice“). Podle něj lze za pronásledování považovat rovněž jednání spočívající v trestním stíhání nebo trestu za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice. Mezi ně patří páčání válečných zločinů, zločinů proti lidskosti nebo činů, které odporují zásadám a cílům OSN, jež uvádí preambule a články 1a 2 Charty OSN [viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie („Soudní dvůr“) ze dne 26. 2. 2015, ve věci C 472/13, Shepherd].
20. Kromě toho lze podle čl. 9 odst. 2 písm. b) a c) kvalifikační směrnice za pronásledování obecně považovat také právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, a také nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání. Pokud by tedy podmínky výkonu povinné vojenské služby měly diskriminační povahu nebo by tato služba byla prováděna diskriminačním způsobem, může to při splnění dalších podmínek také odůvodňovat udělení azylu.
21. Další situací, ve které hrozící povinnost vykonat vojenskou službu může být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, jsou natolik drsné podmínky výkonu státní vojenské služby, že by dosahovaly intenzity mučení, nelidského či ponižující zacházení, anebo by porušovaly právo na osobní bezpečnost a integritu jednotlivce, případně zahrnovaly nucené práce či formu otroctví [viz Pokyny Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) pro mezinárodní ochranu č. 10 ze dne 1. 11. 2014, dostupné zde: <https://www.refworld.org/docid/529ee33b4.html>].
22. Obecná branná povinnost tedy sice je legitimní občankou povinností, podstatné pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je však to, zda se „jedná o plnění této povinnosti v regulérní armádě demokratického právního státu, které je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem“ (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45), a zda nehrozí, že žadatel bude ve vlasti čelit některé z výše uvedených situací.
23. Žalobce neodmítal výkon základní vojenské služby jako takové, např. z důvodu absolutní neslučitelnosti výkonu vojenské služby s jeho náboženským, politickým nebo morálním přesvědčením; odkazy na judikaturu týkající se porušení čl. 9 Úmluvy tak nejsou relevantní. Svou neochotu absolvovat vojenský výcvik opřel pouze o to, že se odmítá účastnit bojů proti Kurdům (tj. příslušníkům jeho etnika) na jihovýchodě země. Důvodnost této jeho obavy však žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně přesvědčivě vyvrátil. S odkazem na Informaci Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska z července

2019 poukázal na to, že branci nebývají přiřazováni k elitním jednotkám nasazovaným do operací vedených proti PKK. Na těchto operacích prováděných na jihovýchodě Turecka jsou nasazováni výhradně vojáci z povolání. Tato zpráva dále uvádí, že neexistují žádná nařízení, podle kterých by turečtí Kurdové sloužící v armádě byli nasazováni do bojů proti Kurdům. Armáda před několika lety zastavila nasazování vojáků základní vojenské služby do ozbrojených konfliktů (viz s. 12 této informace). Žalobce přitom zjištění plynoucí z této informace nezpochybnil.

24. V žalobě sice tvrdil, že kurdští vojáci se mohou dostávat do situací, kdy budou zapojeni do bojů proti PKK. V tomto ohledu však odkázal pouze na zprávu z roku 2011, kterou nelze považovat za aktuální. Žalovaný dle krajského soudu dostatečně vyvrátil obavu žalobce z toho, že by se v rámci výkonu základní vojenské služby musel účastnit bojových akcí proti Kurdům. Žalobci proto nesvědčí žádný legitimní důvod, proč by základní vojenskou službu nemohl absolvovat. Odkaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 10. 2019, č. j. 43 Az 27/2018 – 51, přílehlavý není, a to jednak s ohledem na odlišné skutkové okolnosti na straně žadatele, a jednak s přihlédnutím ke zjištěným informacím o zemi původu, které v odkazovaném případě (na rozdíl od věci nyní posuzované) nebyly shledány dostatečnými.
25. S žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že by mu za vyhýbání se nástupu vojenské služby hrozil nepřiměřený trest. Výše uvedená nizozemská zpráva, která se komplexně věnuje výkonu základní vojenské služby v Turecku, uvádí, že vyhýbání se povolávacímu rozkazu nebo odvodu je trestným činem, za který lze udělit trest odnětí svobody. Turecké autority ale v praxi ukládají v souvislosti s vyhýbáním se základní vojenské službě většinou nižší tresty než nejvyšší možný. Různé zdroje uvádí, že v současné době není osobám vyhýbajícím se základní vojenské službě odnímána osobní svoboda. Místo toho jsou jim ukládány pokuty. O tvrdých trestech tato zpráva mluví pouze ve vztahu k vojákům a dezertérům obviněným z účasti na neúspěšném státním převratu v roce 2016. To ale není případ žalobce. S ohledem na obsah zpráv o zemi původu obsažených ve správním spisu je proto nepravděpodobné, že by žalobce za vyhýbání se nástupu základní vojenské služby musel vykonat trest odnětí svobody. I pokud by tomu tak bylo, nelze takový trest sám o sobě považovat za nepřiměřený.
26. Žalobce sice namítá, že by mu ve vězení hrozilo špatné zacházení. Toto tvrzení ale opírá pouze o informace týkající se obvinění ze špatného zacházení v případě osob spojených s neúspěšným pokusem o státní převrat. Tomu odpovídají i informace, které shromáždil žalovaný. Tak například dle zprávy britského Ministerstva vnitra z října 2019 mučení či špatné zacházení hrozí ve větší míře lidem zadrženým z důvodu podpory strany PKK, gulenistům, příznivcům HDP nebo PKK. Záleží také na postavení konkrétního jednotlivce a provincii a důvodu zadržení. Žalobce však mezi tyto skupiny osob nepatří. Z dostupných zpráv pak neplyne, že by obecně Kurdům nebo osobám, které se vyhýbají vojenské službě, hrozilo reálné riziko špatného zacházení.
27. Stejně tak i z informací o zemi původu neplyne, že by podmínky výkonu vojenské služby obecně byly natolik nevyhovující, že by dosahovaly intenzity mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, anebo by porušovaly právo na osobní bezpečnost a integritu jednotlivce, případně zahrnovaly nucené práce či formu otroctví. Již zmiňovaná

nizozemská zpráva uvádí, že informace o velkém počtu sebevražd branců jsou z let 2012 a 2013. V roce 2015 však zadal turecký ministr pro národní obranu vojenskou akademii úkol, aby situaci přezkoumala. Turecká vláda pak preventivně přiřadila každému nováčkovi staršího kolegu, který mu má pomoci vyhnout se možným problémům. Je tedy vidět, že příslušné turecké orgány se snaží problémy v armádě aktivně řešit. Ze zpráv obsažených ve správním spisu zároveň neplyne, že by se případné problémy týkaly ve větší míře Kurdů. Žalobce navíc ve správním řízení netvrdil, že by za jeho neochotou absolvovat základní vojenskou službu byla i obava z podmínek jejího výkonu. Své obavy formuloval pouze ohledně averze k bojům proti příslušníkům kurdské menšiny. Žalovaný proto nemusel v této souvislosti shromažďovat podrobnější informace týkající se podmínek výkonu základní vojenské služby.

28. Pokud jde o námitky týkající se obecně diskriminace kurdské menšiny, krajský soud odkazuje na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se postavením Kurdů v Turecku opakovaně zabývala (např. usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018 - 30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46, ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019 - 54, či ze dne 21. 1. 2021, č. j. 9 Azs 256/2020-37). Z odkazované judikatury vyplývá, že kurdští příslušníci v Turecku (nejednali-li se o politicky aktivně činné osoby, resp. osoby zapojené do neúspěšného státního převratu v roce 2016) nejsou na celém území Turecka běžně a závažně pronásledováni. Nelze proto tvrdit, že by příslušnost ke kurdské menšině sama o sobě byla důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Ani v případě žalobce krajský soud neshledal žádné individuální okolnosti, které by mohly vést k přiměřené pravděpodobnosti pronásledování v budoucnosti.
29. Jediný problém, který žalobce v souvislosti se svou kurdskou národností uváděl, byla nemožnost najít si zaměstnání. To však bez dalšího nelze považovat za pronásledování (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2020, č. j. 5 Azs 239/2019 - 56). Pronásledováním se dle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování. Žalobce si navíc po určité době práci našel. A jak uvedl žalovaný, z tvrzení žalobce dostatečně neplyne, že by mezi nemožností žalobce najít práci a jeho kurdským etnikem existovala příčinná souvislost.
30. Ve vztahu k neudělení dalších forem mezinárodní ochrany žalobce žádné konkrétní námitky nevznsl. Krajský soud proto pouze stručně konstatuje, že v postupu žalovaného ani v odůvodnění jeho rozhodnutí neshledal žádné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

VI. Závěr

31. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada

nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

33. Krajský soud nakonec považuje za vhodné poskytnout účastníkům řízení vysvětlení týkající se změny v obsazení soudu a z toho plynoucí skutečnosti, že ve věci nerozhodovala samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D., jak byli účastníci řízení poučeni v průběhu soudního řízení, nýbrž samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřlová, Ph. D. Změnou rozvrhu práce Krajského soudu v Brně č. 8 na rok 2021, která je dostupná též na www.justice.cz, totiž došlo s účinností od 1. 9. 2021 k zařazení naposled jmenované soudkyně do soudního oddělení 34 Az, do něhož je zařazena též samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D. Tato samosoudkyně je však t. č. dlouhodobě nepřítomná, a proto v této věci, která přišla na pořad jednání, rozhodovat nemohla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 18. května 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřlová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně